

Viktor Kärppä

Viimeaikaiset rahakohut Airiston Helmi -yhtiön ja jääkiekkoseura Jokerien ympärillä sekä myrkytystapaukset tuovat väistämättä mieleen uutisankkuri Matti Röngän kiehtovat kirjat paluumuuttaja Viktor Kärpistä. Romaanit ovat tietysti tarinaa, mutta niiden tapahtumat nivoutuvat kumman läheisesti todellisuuteen. Samoin kuin Ilkka Remeksenkin kirjat.

Viktor Kärppä on paluumuuttaja Sortavalasta. Äiti on suomalaista ja isä inkeriläistä syntyperää. Kärppä täyttää siis menen tullen presidentti Koiviston lausumat paluumuuton kriteerit semminkin, kun Viktor osaa sujuvasti suomea.

Presidentti Koiviston inkeriläislausuman luullaan vieläkin johtuvan jatkosodan jälkeisistä inkeriläisten pakkopalautuksista Neuvostoliittoon. Heille luvattiin pääsy vanhoille asuinalueilleen, Palautetut joutuivat kuitenkin suoraan leireille, tai heidät karkotettiin.

Silloinen tasavallan presidentti Koivisto perusteli kuitenkin lausumaansa Tarton rauhansopimuksen petoksella. Siinä inkeriläisille luvattiin kulttuuriautonomia, joka ei toteutunut. Suomen odotettiin tukevan tätä tavoitetta, mikä ei tietenkään ollut niissä olosuhteissa mahdollista. Siitä jäi kunniavelkaa.

Viktor Kärppä, venäläiseltä sukunimeltään Gornostajev, on käynyt puna-armeijan kovan spetsnaz-erikoisjoukkojen koulun. Hän näytti varmaan Suomeen muuttaessaan Röngän ensimmäisen dekkarin nimen mukaan todellakin tappajan näköiseltä mieheltä, joka selviytyy vaarallisista ja kiperistä tilanteista.

Viktor on kova kundi. Hän tuntee ja hallitsee Venäjän mafian metkut ja etenkin sen lonkerot Suomessa ja Virossa. Myös mafia rajan molemmin puolin tuntee Kärppän hänen taustansa takia, mikä ei suinkaan helpota hommia.

Kärppä toimii laillisena yksityisetsivänä. Hän järjestelee ja normalisoi omia olojaan. Työssään Kärppä pyrkii pyyteettömästi auttamaan apua tarvitsevia. Toimintatapaan kuuluu tietysti, että usein keinot lipsahdavat lain väärälle puolelle. Mutta vain lievästi ja viattomia vahingoittamatta.

Vaikka onkin kova, Viktor Kärppä ei ole paha mies. Hän puolustaa heikompia. Tilapäisheila Helenakin sanoo, että mies, joka käyttää kangasnenäliinoja ja pissii istualtaan, ei voi olla paha. Kärppä käsittelee naisia pehmeästi ja kunnioittavasti, vaikkei aina oikein ymmärräkään leidiä liikkeitä.

Kärppä-kirjoissa pidetään myös yllättävän mutkattomia yhteyksiä Venäjän virallisiin elimiin kuten suurlähetystöön, josta toimintaa ohjailaan. Tulee väistämättä mieleen taannoinen tunnettu suojelusenkeli Viktor Vladimirov. Täytyisiköhän oikein keskittyä jännitysromaneihin, koska niiden perusteella voi ennustella tulevia tapahtumia.

Kärppä-kirjoissa vilisee puujalkavitsejä, mutta ne on pantu taitavasti kaavamaisten henkilöiden kuten vähän rupsahtaneen ja lakia venyttävän poliisin Teppo Korhosen suuhun. Korhonen kertoilee kyynisesti kosteasta ja pitkästä illastaan. Illalla Irina viisisataa, aamulla Burana neljäisataa.

Seitsemän Kärppä-kirjaa on julkaistu vuosina 2002-13. Yleensä jännityskirjat jäävät nopeasti ajastaan, koska niihin olennaisesti kuuluva tekniikka vanhenee. Hyviä se ei haittaa. Ajatellaanpa vaikka Jules Vernen, Agatha Christien, Ian Flemingin tai Stieg Larssonin romaaneja. Röngän Kärppä on tunkeutumassa samaan joukkoon. Ei vanhene.

pajen.fi